

РЕШЕНИЕ

№ 1311

гр. София, 01.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 09.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **9747** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. С. Р. И Т. К. Р., срещу Заповед № ЗД/Д-С-СК-048/24.09.2021г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., с която на основание чл.27, ал.1 във вр. с чл.25, ал.1, т.4 от Закона за закрила на детето (ЗЗДет) и чл.33, ал.1 от Правилника за прилагане на Закона за закрила на детето (ППЗЗДет) е наредено малолетната М. Т. К. спешно да бъде настанена в Кризисен център за деца „Св. И. Р.“ в [населено място], за срок до шест месеца и/или до отпадане на законовите основания за налагане на мярката за закрила.

В жалбата се твърди, че оспорваната заповед е незаконосъобразно издадена и се иска нейната отмяна. По същество се претендира детето М. К. да бъде върнато на родителите с цел запазване на психичното й здраве. Според оспорващите не са били налице основанията за настаняване на детето извън семейството, установени в чл.25, ал.1, т.4 ЗЗДет, тъй като то не е било обект на насилие и не е съществувала опасност от физическо или психическо увреждане. Също така заявяват, че и двамата работят на трудови договори и винаги са полагали грижи за петте си деца, които редовно ходят на училище, облечени са добре, не страдат от заболявания.

Ответникът – директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда се произнесе с решение, с което да я отхвърли.

Съдът, след като се запозна с жалбата и с приетите по делото писмени доказателства,

прие за установено следното от фактическа страна:

Производството пред административния орган е образувано по заповед № 228-513/23.09.2021г. на началника на 04 РУ на СДВР за предоставяне на полицейска закрила на детето М. К., на основание чл.37 ЗЗДет и чл.11 от Наредбата за условията и реда за предоставяне на полицейска закрила на детето (НУРППЗД).

На 24.09.2021г. водещият социален работник е изготвила Доклад за оценка на случай и предприемане на мярка за закрила спрямо дете с изх. №СЛ/Д-С-СК/893-002 въз основа на който е издадена оспорваната Заповед за спешно настаняване на малолетната М. К. в Кризисен център за деца. В мотивите на административния акт е прието следното: В Отдел „Закрила на детето“ са постъпвали множество сигнали за трудова експлоатация на детето М. и просяя.; Предвид констатираните рискове за детето е била предприета мярка за закрила съгласно чл.23 ЗЗДет.; При проведения разпит от органите, предоставили полицейска закрила на 23.09.2021г. момичето е заявило, че тя и сестрите ѝ наистина продават цветя на [улица]. В резултат на тези установявания административният орган е обосновал извод, че родителите не са в състояние да осигурят сигурна и безопасна среда на детето, което системно е подлагано на риск от въвличане в дейности, неблагоприятни за неговото развитие. Констатирано е, че към момента няма близки или роднини които желаят да полагат грижи за малолетната в семейна среда, при условия, които да гарантират нейната сигурност и безопасност и няма свободни приемни семейства, отговарящи на профила на детето.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната норма на чл.27а, ал.1 ЗЗакрД.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирани лица, чиито права и законни интереси като родители на малолетната Д. К. са непосредствено засегнати от процесната Заповед.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателите оплаквания и извърши проверка на административния акт на всички основания за законосъобразност, съдът обосновава следните изводи:

Заповедта е постановена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.27, ал.1 ЗЗакрД. Като спор по този въпрос между страните няма..

Актът е в предписаната от закона форма и при постановяването му не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, установени в Глава трета, чл.9 – чл.33 ППЗЗДет., които да бъдат определени като съществени и които да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган и до отмяна водят само нарушения, които, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение по същество на поставения пред него въпрос.

Настоящият решаващ състав намира обаче, че оспорваната Заповед е в противоречие с материалноправните норми и с целта на закона, формулирана в чл.3 ЗЗДет.: отглеждане на детето в семейна среда и осигуряване на най-добрия интерес на детето. Мерките за закрила на детето и редът и условията за прилагането им са

регламентирани в Глава четвърта на Закона за закрила на детето (чл.23 – чл.43а) и в Глава трета от Правилника за прилагане на закона (чл.9 – чл.33).

Основанията за прилагане на мярка за закрила чрез настаняване на детето извън семейството са изрично установени в чл.25, ал.1 ЗЗДет. В т.4 на чл.25, ал.1 ЗЗДет. – посочена като правно основание за издаване на процесния административен акт, е предвидено, че може да бъде настанено извън семейството дете което е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие.

Според определението, дадено в §1, т.1 от Допълнителните разпоредби на ППЗЗДет „насилие“ над дете е всеки акт на физическо, психическо или сексуално насилие, пренебрегване, търговска или друга експлоатация, водеща до действителна или вероятна вреда върху здравето, живота, развитието или достойнството на детето, което може да се осъществява в семейна, училищна и социална среда. В чл.11 ЗЗДет изрично е регламентирано правото на всяко дете да получи закрила срещу насилие, изразяващо се във въвлечане в дейности, неблагоприятни за неговото физическо, психическо, нравствено и образователно развитие, методи на възпитание, нарушаващи неговото достойнство, както и физическо, психическо или друго насилие и форми на въздействие, противоречащи на неговите интереси, използване за просия, проституция, разпространяване на порнографски материали и получаване на неправомерни материални доходи, както и срещу сексуално насилие, въвлечане в политически, религиозни и синдикални дейности.

Съдът намира, че в случая не се установява детето да е било жертва на насилие, което да създава опасност за увреждане на физическото, психическото, нравствено, интелектуално или социалното развитие на детето. Не се събраха доказателства от които да се направи извод, че детето е било малтретирано или насилвано по някакъв начин и това е довело или е могло да доведе до увреда на психическото и физическото му здраве.

От мотивите на административния акт, където е посочено, че в Отдел „Закрила на детето“ на ДСП – С. многократно са постъпвали сигнали за малолетната М. относно извършване на просия и трудова експлоатация на детето, не може да се изведе извод за наличие на материалноправните предпоставки за издаване на заповедта. Приетите по делото доказателства са свързани единствено с продажба на цветя, но не и с такава за просия. Това е видно и от подадения сигнал, в който е посочено, че при извършена проверка било установено детето М. К. да продава цветя. Същото е отразено и в Доклада за оценка на случай от 24.09.2021г. въз основа на който е издадена и процесната Заповед е отбелязано, че в Отдела за закрила на детето са регистрирани сигнали за децата от семейството с данни, че продават цветя, мартеници, балони и дребни предмети, но липсват каквито и да е данни, че децата, включително малолетната, са били принуждавани от родителите да просят. По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства върху детето да е била упражнявана принуда – физическа или психическа, за да оказва помощ на родителите за продажбата на цветя и други предмети. Отделно от това в доклада е констатирано, че до 23.09.2021г. основните битови потребности на детето са били задоволени от страна на родителите: Детето е в добро физическо състояние, психо-емоционалното му състояние съответства на възрастта, има личен лекар и са му поставени всички необходими ваксини, има изградени хигиенни навици и поддържа добра лична хигиена, разполага с необходимите учебници и учебни помагала и посещава редовно училище и

родителите са ангажирани с образователния процес, включително чрез контакти с класния ръководител.

Съгласно изричната норма на чл.23 ППЗЗДет настаняването на детето извън семейството се налага като мярка за закрила след изчерпване на всички възможности за закрила в семейството, освен в случаите, когато се налага спешното му извеждане. Според изискването на чл.33, ал.1 ППЗЗДет спешно настаняване извън семейството се предприема в случаите, когато има опасност за здравето и живота на детето. По делото липсват данни към конкретната дата – 24.09.2021г., да е имало промяна в обстоятелствата след откриване на случая преди повече от шест месеца и тази промяна непосредствено да е създавала риск за живота или здравето на малолетната.

Недоказано от ответната страна остава и обстоятелството, че компетентните органи действително са предприели всички предвидени в закона мерки за закрила в семейна среда, установени в чл.23 ЗЗДет., като например осигуряване на педагогическа, психологическа и/или правна помощ на родителя по проблеми, свързани с отглеждането, възпитанието и обучението на детето, насочване на жалбоподателите към подходящи социални услуги, консултиране и информиране на детето в съответствие с неговата възраст и със степента на неговото развитие, насочване на детето към подходящи форми за ангажиране на свободното му време. В Доклада за оценка на случай от 24.09.2021г. е отразено, че са били провеждани регулярни срещи с децата и родителите, както и, че членовете на семейството са били насочени с направления към социални услуги, но доказателства за установяване на тези обстоятелства не са представени, нито посочени от ответника.

Следва да се отбележи, че настаняването на дете извън семейството е крайна мярка за закрила, която следва да се прилага при наличие на една или повече от предвидените в закона предпоставки и във всеки случай при съблюдаване на най-добрия интерес на детето. В случая е останало недоказано, че малолетната Д. К. е била обект на насилие в семейството и е съществувала опасност от увреждане на нейното физическо или психическо здраве. Необоснован със събраните доказателства е и изводът на административния орган, че отделянето на едно осем годишно дете от семейството и настаняването му в кризисен център, е в негов най-добър интерес, без да са изчерпани всички останали възможности за закрила в семейната среда.

В тежест на административния орган е при условията на пълно и главно доказване е да установи, че актът е издаден при наличие на предвидените в закона основания. Ответникът не се е справил с доказателствената си тежест, поради което и настоящият решаващ състав приема, че Заповед №ЗД/Д-С-СК-048 от 24.09.2021г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С. е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ Заповед № ЗД/Д-С-СК-048 от 24.09.2021г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С..

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

СЪДИЯ